

ಕನ್ನಡ ತಾಯಿಯ ಕುವರರು ನಾವು
ಕಾವೇರಿ ಮಡಿಲಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿಹವು
ಕೃಷ್ಣ- ತುಂಗೇಯರ ನೀರನು ಸವಿದು
ಭೀಮ- ಹೇಮೆಯಲಿ ಮಿಂದಿಹವು

ಕಲೆಗಳ ವೈಭವ, ಗತ ಇತಿಹಾಸವ
ಕವಿಗಳ ಕೃತಿಯಲಿ ಅರಿತಿಹವು
ಆಳಿದ ಅರಸರ ಮೇಲಾದ ಕೊಡುಗೆಯು
ಬಾಳಿಗೆ ಅಳವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವವು

ದಾಸರು ಶರಣರು ಹಚ್ಚಿದ ಹಣತೆಗೆ
ಬತ್ತಿ - ತೈಲ ನಾವಾಗುವವು
ಮದ್ದ, ರಾಮಾನುಜ, ಬಸವ, ಶರೀಫರ

ತತ್ವಗಳನ್ನೆಲ್ಲೆ ಡೆ ಬೆಳಗುವವು

ಹೊಸ ಮನ್ನಂತರಕೆ ನಾಂದಿ ಹಾಡಿದ
ವಿಶ್ವೇಶ್ವರಯ್ಯರ ನೆನೆಯುವವು
ನವಕರ್ನಾಟಕ ನಿರ್ಮಿಸೆ ದುಡಿದ
ತ್ಯಾಗಪುರುಷರ ನಮಗೆ ಆದರ್ಶವು

ಕನ್ನಡ ನೆಲದಲಿ ನೆಲೆ ನಿಂತಿರುವ
'ಅನ್ಯ'ರಿಗೆ ಕನ್ನಡ ಕಲಿಸುವವು
ಕಸ್ತೂರಿ ಕನ್ನಡ ಸುಗಂಧ ಪರಿಮಳ
'ಸಹಸ್ರಮಾನ'ಕೂ ಉಳಿಸುವವು

- ಚಂದ್ರೇಗೌಡ ನಾರಮ್ಮಳ್ಳಿ

ಬಹಳ ಹಿಂದೆ, ಹಳ್ಳಿಯೊಂದರಲ್ಲಿ ಶಾನ್ ಎಂಬ ಯುವಕನಿದ್ದ. ಆತ ತನ್ನ ಜಮೀನಿನಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಮತ್ತು ತನ್ನ ಮುದಿ ತಾಯಿಯನ್ನು ಪ್ರೀತಿ, ಕಾಳಜಿಯಿಂದ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ. ಊರಿನ ಮಂದಿ ಆತನನ್ನು 'ಶಾನ್ ಹೋಜಾ' ಎಂದೇ ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೋಜಾ ಎಂದರೆ 'ತಾಯಿಗೆ ತಕ್ಕ ಮಗ' ಎಂದರ್ಥ.

ಅದೊಂದು ಚಳಿಗಾಲದ ದಿನ ಶಾನ್, ಅಸ್ವಸ್ಥಳಾಗಿ ಹಾಸಿಗೆ ಹಿಡಿದ ತಾಯಿಯನ್ನು ತಿನ್ನಲು ಒತ್ತಾಯಿಸುತ್ತಿದ್ದ. 'ಅಮ್ಮಾ ನೀನು ಸ್ವಲ್ಪ ಈ ಆಹಾರ ಸೇವಿಸಲೇಬೇಕು. ಇದರಿಂದ ನಿನಗೆ ಶಕ್ತಿ ಬರುತ್ತದೆ' ಎಂದ.

'ಅದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತು ಮಗಾ... ಆದರೆ ನನಗೆ ಹಸಿವೇ ಆಗುತ್ತಿಲ್ಲವೆ?' ಕ್ಷೀಣಸ್ವರದಲ್ಲಿ ಉಸುರಿದಳು ಆಕೆ. ಕಡ್ಡಿಯಂತಾದ ಅವಳ ತೋಳು ಹಿಡಿದು ಶಾನ್, 'ಹಾಗಾದರೆ ನಿನಗೆ ತಿನ್ನಲು ಇಷ್ಟವಾದ ಪದಾರ್ಥ ಯಾವುದು? ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಹಸಿವನ್ನುಂಟು ಮಾಡುವ ತಿನಿಸು ಅದಾವುದು ಹೇಳು' ಎಂದ. 'ಸರಿ... ಆದರೆ ಈ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಬ್ ಮೀನುಗಳು ದೊರೆಯುವುದು ದುರ್ಲಭ. ನಾನು ಕಾರ್ಬ್ ಮೀನಿನ ಸಾಂಬಾರನ್ನು ಸೇವಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾದರೆ' ಎಂದಳು ತಾಯಿ.

ಕೂಡಲೇ ಶಾನ್ ಕಾಲಿಗೆ ಚಪ್ಪಲಿಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಕಾರ್ಬ್ ಮೀನು

ತರಲು ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರನಡೆದ. ಮೀನಿನ ಮಾರುಕಟ್ಟೆ ನದಿಯ ಇನ್ನೊಂದು ಬದಿಯಲ್ಲಿತ್ತು. ಹೀಗಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ತಲುಪುವ ಸಲುವಾಗಿ ದೋಣಿಯ ಮೇಲೇರಿ ಕುಳಿತ.

ದೋಣಿ ಚಲಿಸುತ್ತಾ ನದಿಯ ಮಧ್ಯಭಾಗಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗ, ದೋಣಿಯೊಳಕ್ಕೆ ಹೊಳೆಯುವ ವಸ್ತುವೊಂದು ಛಗನ ನದಿಯಿಂದ ಹಾರಿಬಂದು ಬಿತ್ತು. ಅದು ದೋಣಿ ನಡೆಸುವ ಅಂಬಿಗನಿಗೆ ಅಚ್ಚರಿಯನ್ನುಂಟು ಮಾಡಿತು. ಏಕೆಂದರೆ ಅದೊಂದು ಕಾರ್ಬ್ ಮೀನಾಗಿತ್ತು. 'ಈ ಮೀನನ್ನು ನನಗೆ ಮಾರುವಿರಾ?' ಶಾನ್ ಅಂಬಿಗನನ್ನು ಕೇಳಿದ. 'ಇಲ್ಲ. ಮೀನು ದೋಣಿಯೊಳಕ್ಕೆ ಹಾರಿ ಬಂದು ಬಿಳುವುದು ಅಪರೂಪ. ನಾನಿದನ್ನು ದೇವರಿಗೆ ಅರ್ಪಿಸುವೆ. ಇದು ಅದೃಷ್ಟ ತರುತ್ತದೆ ನನಗೆ' ಎಂದ ಅಂಬಿಗ.

ಶಾನ್ ಮೀನಿನ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಸುತ್ತಾಡಿ ವಿಚಾರಿಸಿದ. ಎಲ್ಲಿಯೂ ಕಾರ್ಬ್ ಮೀನಿನ ಸುಳಿವೇ ಇಲ್ಲ. 'ಈಗ ಚಳಿಗಾಲ. ಕಾರ್ಬ್ ಮೀನು ಬರುವುದಿಲ್ಲ' ಎಂಬ ಉತ್ತರ ಕೇಳಿಬಂದಿತು. ಆತ ಬರಿಗೈಲಿ ಭಾರವಾದ ಹೃದಯದೊಡನೆ ಮತ್ತೆ ದೋಣಿ ಹತ್ತಿ ಕುಳಿತ. ದೋಣಿ ಮಧ್ಯಭಾಗಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗ ಈಗಲೂ ಹೊಳೆಯುವ ಮೀನೊಂದು ದೋಣಿಯೊಳಕ್ಕೆ ಹಾರಿ ಬಂದು ಬಿತ್ತು. ಅದೂ ಸಹ ಕಾರ್ಬ್ ಮೀನು ಆಗಿದ್ದಿತು.

ಅಂಬಿಗ ಕಣ್ಣು ಮಿಟುಕಿಸಿ 'ಎಂತಹ ಯೋಗಾ ಯೋಗ!' ಎಂದು ದೋಣಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಜನರತ್ತ ನೋಡಿದ. ಅವರಲ್ಲಿ ಶಾನ್ ಇರುವುದನ್ನು ಕಂಡು ನೀನು 'ಕಾರ್ಬ್ ಮೀನು ತರಲು ಹೋಗಿದ್ದೆಯಲ್ಲವೆ?' ಎಂದು ಕೇಳಿದ. 'ಹೌದು, ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲೂ ಅದು ಸಿಗಲಿಲ್ಲ' ಎಂದ ಶಾನ್.

'ಅದು ಸರಿ, ನಿನಗೆ ಕಾರ್ಬ್ ಮೀನೇ ಯಾಕೆ ಬೇಕು?'

'ಯಾಕೆಂದರೆ ನನ್ನ ರೋಗಿಷ್ಯ ತಾಯಿ ಅದನ್ನು ತಿನ್ನಲು ಬಯಸಿದ್ದಾಳೆ.'

ಅಂಬಿಗ ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಶಾನ್‌ನನ್ನೆ ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡಿ, 'ಅಂದರೆ ನೀನು ಶಾನ್ ಹೋಜಾನಾ?' ಎಂದು ಕೇಳಿದ.

'ಹೌದು ನಾನೇ ಶಾನ್'

ಮುಗುಳ್ಳಗೆ ಬೀರಿದ ಅಂಬಿಗ, 'ನಾನು ಅಂದುಕೊಂಡೆ, ಅದು ನೀನೇ ಇರಬೇಕೆಂದು. ನೀನು ತಾಯಿಗೆ ತಕ್ಕ ಮಗನಾಗಿರುವುದರಿಂದಲೇ ದೇವರು ನಿನಗೆ ಕಾರ್ಬ್ ಮೀನುಗಳನ್ನು ಕಳಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ. ಇವುಗಳನ್ನು ಹೊಂದಲು ನೀನೇ ಅರ್ಹ ಯೋಗ್ಯ ವ್ಯಕ್ತಿ' ಎಂದು ಹೇಳಿ ಆತ ಅವುಗಳನ್ನು ಉಚಿತವಾಗಿ ಕೊಟ್ಟು ಕಳುಹಿಸಿದ.

ನಂತರದಲ್ಲಿ, ಶಾನ್ ಆ ಮೀನುಗಳಿಂದ ಸಾಂಬಾರು ಮಾಡಿ ತನ್ನ ತಾಯಿಗೆ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ತಿನ್ನಿಸಿದ. ಏನಾಶ್ಚರ್ಯ, ಕೆಲವೇ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಅವನ ತಾಯಿ ಗುಣಮುಖಳಾಗಿ ಎದ್ದು ತಿರುಗಾಡತೊಡಗಿದಳು ಮತ್ತು ಸುಖವಾಗಿ ಬಹುಕಾಲ ಬದುಕಿದಳು ಮತ್ತು ಶಾನ್ ಹೋಜಾ ಸಹ ಸುಖವಾಗಿ ಬಹುಕಾಲ ಬಾಳಿದ ಎಂದು ಹೇಳಬೇಕಿಲ್ಲ ತಾನೆ.

(ಕೊರಿಯಾದ ಜಾನಪದ ಕಥೆ)

-ಬಿ. ಬಸವರಾಜಪ್ಪ, ಮೈಸೂರು